

[Forsvarsministeren]

Jeg finder afslutningsvis anledning til at henvende opmærksomheden på det store og omfattende såkaldte AGV-arbejde, som jeg omtalte før; her er et af problemerne jo netop spildtid. En § 9-uddannelse i arbejdsmiljølovens regi vil være spild af tid, da den værnepligtige ikke har den fornødne erfaring til at modtage en fuldstændig § 9-uddannelse. Dette er i strid med AGV-arbejdets ånd; her er det jo netop en effektiv uddannelse af soldaterne, som er formålet, og en målrettet sikkerhedsuddannelse af de værnepligtige undgår spildtid og er den rigtige løsning.

Nøgleordene i AGV-rapporten, der jo drejer sig om forsvarets anvendelse af værnepligtige, er, at de værnepligtige skal bibringes en relevant mobiliseringsuddannelse, og at vi skal finde frem til differentierede tjenestetider, således at enhver form for spildtid elimineres.

Regeringen må afvise nærværende forslag, og jeg må i øvrigt også skarpt tage afstand fra bemærkningerne i forslaget, hvoraf det fremgår, at arbejdsulykker i forsvaret ikke behandles i overensstemmelse med bestemmelserne. Det gør de da rigtignok. For arbejdsulykkers vedkommende er reglerne med hensyn til registrering osv. fastsat af Sikringsstyrelsen og Arbejdstilsynet, og arbejdsskader registreres præcis efter procedurer foreskrevet af Arbejdstilsynet.

Så kommer vi til det næstsidste forslag, det vigtige spørgsmål om de værnepligtiges sygesikringsforhold. Lad mig først redegøre for, hvad forsvaret i dag tilbyder de værnepligtige på læge- og sundhedsområdet.

For det første tilbyder forsvaret fri lægebehandling hos forsvarets læger eller om fornødent hos civile speciallæger efter henvisning fra vedkommende militære læge. For det andet tilbyder forsvaret gratis konserverende tandbehandling ved forsvarets tandlæger eller om fornødent hos civile tandlæger efter henvisning fra vedkommende militære tandlæge. Og for det tredje tilbyder forsvaret vederlagsfri lægeordineret medicin.

Forslagsstillerne anfører, at de værnepligtige efter arbejdstidens ophør – herunder i weekender og i ferier – forlader deres tjenestested, men dette er ingenlunde ensbetydende med, at de værnepligtige ikke er omfattet af forsvarets fri sygepleje. Såfremt en værnepligtig bliver syg, kan han rette henvendelse til nærmeste militæ-

re tjenestested, hvorefter eventuel behandling eller afhentning vil blive iværksat. Er sygdommen virkelig alvorlig eller akut, kan den værnepligtige efter omstændighederne søge civil lægehjælp. Hvad angår påstanden om, at forsvaret på grund af lægemangel ikke altid kan stille den nødvendige lægetjeneste til rådighed, skal det oplyses, at der mellem Finansministeriet og Foreningen af Speciallæger just er indgået aftale om, at praktiserende læger kan tilkaldes og virke som garnisonslæger. Endvidere har forsvaret den 21. januar 1988 indgået aftale med Foreningen af Yngre Læger om kontraktansættelse af indtil 80 reservelæger. Forsvarets lægemangel påregnes hermed elimineret.

I øvrigt er der efter det for mig oplyste ikke forekommet tilfælde, hvor en værnepligtig grundet på lægemangel ikke har kunnet behandles.

Forslagsstillerne mener, at der kan spares på forsvarets lægetjeneste, såfremt de værnepligtige forbliver under den offentlige sygesikring under indkaldelsen. Dette er et postulat. Forsvarets lægetjeneste for så vidt angår fredstids-sanitetstjenesten er primært dimensioneret efter mobiliseringsstyrkens behov, hvilket atter betyder, at der i fredstid skal være indkaldt et vist antal læger med henblik på mobiliseringsuddannelse, således at forsvarets krigssanitetstjeneste omfatter et tilstrækkeligt antal læger med den fornødne ekspertise og uddannelse. Selv om de værnepligtige skulle kunne konsultere private læger, skulle forsvaret fortsat og kontinuerligt holde de værnepligtiges sundhedstilstand under observation, for at der kunne skabes et korrekt dispositions- og beslutningsgrundlag, hvad angår værnepligtiges anvendelse i specialfunktioner, samt for at have grundlag for at kunne gennemføre kassationsforretninger.

Herudover skal der peges på søværnets skibes behov for lægetjeneste samt behovet for læger under øvelser og endelig den lægelige bemanning af redningshelikoptere.

Det forekommer mig lidt uforståeligt, at der i den grad lægges vægt på, at de værnepligtige skal forblive under den offentlige sygesikring under indkaldelsen, idet den militære ordning i modsætning til den civile yder gratis konserverende tandbehandling, i nogle tilfælde endog specielt udgiftskrævende tandbehandling, og gratis lægeordineret medicin. Det vil omvendt